

ξούρα

ξούρα, η, ουσ. [<ξουρίζω]. **1.** το ξύρισμα: «κόπηκα στην ξούρα || άλα, ξούρες!». **2.** (ειρωνικά) το ψέμα, η ανακρίβεια και συνήθ. στον πλ. **οι ξούρες**, τα ψέματα, οι ανακρίβειες: «μην τον πιστεύεις, γιατί συνέχεια μας λέει ξούρες». Συνήθως συνοδεύεται από τη χαρακτηριστική χειρονομία η οποία μιμείται τις κινήσεις του ξυρίσματος με τα δάχτυλα του χεριού τεντωμένα και κολλημένα μεταξύ τους και με την ανάστροφή της παλάμης να κινείται πάνω κάτω στο μάγουλο και κοφτά προς το σαγόνι·

- *παίρνω την ξούρα μου ή παίρνω τις ξούρες μου*, βλ. φρ. *ρίχνω την ξούρα μου*·

- *ρίχνω την ξούρα μου ή ρίχνω τις ξούρες μου*, ξυρίζομαι: «θα πάω μέχρι το μπαρμπέρικο να ρίξω τις ξούρες μου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας